

לא "משפט ירושה" היה כאן, כי אם קטרוג על ענייני הפצת החסידות, כאשר ההוראה מכך צריכה להיות הוספה והגברה של הפצת המעיינות. ולא נצחון גרידא היה כאן, כי אם נצחון הספרים, והם הם אשר צריכים לשוב ולשמוח ביום זה, בהגברת הלימוד בהם

מפיסגת הנצחון לקבלת הנשיאות

באותה שעה.

[ובשולי הדברים ייאמר, כי היום ניתן להוכיח כמה שנות אור מבדילות בין אותו מהלך שהוביל נשיא הדור, לבין ההגררות המטופשת לערכאות כל שני וחמישי בטענות של "מי בראש" ודומיהן. השימוש בתגא דמלכא לרווחים אישיים של עסקנות בגרוש, מקומם כל אשר בשם חסיד חבי"ד יכונה. והאמנם ניתן להאמין, כי בה בשעה שהרבי אומר כי טענת הצד שכנגד על "אי אקטיביות" צריכה לשמש כתמרור המורה להגביר חיילים להפצת המעיינות – באים ומבזבזים את כל המשאבים על מריבות שאין להם ולא כלום עם מטרה זו, ונועדו לשמש אך כסות עיניים לחדלון אישים ואובדן חזון].

• • •

ויותר מכל, פשוט צריך לקחת ליד פעם נוספת את מאמר הנשיאות "באתי לגני" תשי"א, ולראות עד כמה גדולות ועמוקות ורחוקות הציפיות – ולחשוב: האם כבר הורגלנו לחשוב במימדים העצומים הללו? האם כבר ברור לנו אשר אין אלה רק איחולים ומשאלות לב אלא יעדים מעשיים? והאם ברור לנו אשר מהפכה זו אינה רק התווית דרך לציבור אלא גם יעד אישי אשר כל פרט מחוייב להוביל אותה ולפחות להיות חלק ממנה?

חמישים ושתיים שנים חלפו, והשאלות הללו עדיין נוקבות. חסידים בודדים, משכמם ומעלה, הבינו זאת כבר לפני שנים ארוכות. אפשר לציין דמויות כמו ר' זושא וילימובסקי, ר' אברהם פאריז ור' משה סלונים. היה להם ברור, כי ברגע שהכרה זו תהפוך נחלת כלל החסידים – אף הגאולה עצמה תהפוך לנחלתם, בפועל ממש ולמטה מעשרה טפחים.

ונסיים מעניין הפתיחה, ואף בזו יבוא וילמד ר' זושא: מעניין איך הוא, חייל ו"פרטיזן" של הרבי בכל רמי"ח ושטי"ה, בעל ראייה ומעוף של גנרל – תפקידו ה"רשמי" היה... מפיץ ספרי קה"ת. אכן, הדרך ליו"ד שבט עוברת בה' טבת, בנצחון הספרים.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

סיום "שבעת ימי ההיקף" של יום הנצחון ה' טבת, חופף לתחילתם של שלושים ימי ההכנה לקראת יום הגדול והקדוש יו"ד שבט. והגע עצמך: רק כדי לעמוד על מפתנם של ימי ההכנה ליום נשגב זה – דרוש שבוע של התוועדויות ולקייחא בפנימיות של ההוראות והלקחים הטמונים ב"דין הספרים נצחון" ואין לך המחשה חדה ובהירה יותר של המושג "ילכו מחיל אל חיל", מאשר הצבת שיא השיאים של ה' טבת גם כנקודת פתיחה והכנה לאור הגדול של "באתי לגני אחותי כלה".

ברור אשר ה' טבת לא מאבד את משמעותו העצמית בשל כך. ואדרבה, כבר התבטאו חז"ל בעניין דומה של סמיכות ימים טובים: "מיסמך גאולה לגאולה". ניתן להשוות זאת לאדם ההולך בעמק בדרך המתפתלת בין הרים, ורואה רק מטרים ספורים מהשביל לפניו – לעומת האדם הניצב על הפיסגה, הרואה כבר את פיסגתו של ההר הבא. כך ה' טבת, מעלה ומרומם לכאלו שיאים וגבהים, אשר אף אנשים כערכנו יכולים להביט "וירא את המקום מרחוק".

לאידך, כפי שהדגיש הרבי לא אחת, יש להזהר מ"שכרון גבהים" והזנחת העבודה האישית הנדרשת. את העוצמות הללו יש לרתום לתוך מסגרת של הכנות מתאימות, מתוך משמעת עצמית רצינית ובחינה מפורטת של ההתקדמות המושגת בכל פרק זמן מימי ההכנה. ויותר מכל הובעה הסתייגות מ"חגיגות נצחון" מוחצנות, המנסות להתפס לתפאורה החיצונית ולאבד את כל התוכן הפנימי של ימי סגולה אלה.

באותיות ברורות ביותר הסביר הרבי את מהותו של יום: לא "משפט ירושה" היה כאן, כי אם קטרוג על ענייני הפצת החסידות, כאשר ההוראה מכך צריכה להיות הוספה והגברה של הפצת המעיינות. ולא נצחון גרידא היה כאן, כי אם נצחון הספרים, והם הם אשר צריכים לשוב ולשמוח ביום זה, בהגברת הלימוד בהם. היה זה עימות רוחני שמימי, שחרג הרבה מתחום של סכסוך על רכוש וחפצים. רק ראייה זו של פני הדברים הביאה ללחימה ללא פשרות גם ב"בית המשפט הפדרלי", תוך הצגת העניין כעקרון שאין לזוז ממנו; לעומת ההסתכלות החיצונית, השטחית, שראתה פה "נכסים", ואף חשבה להשתמש ב"דורון" כתחליף ל"תפילה ומלחמה" שנדרשו